

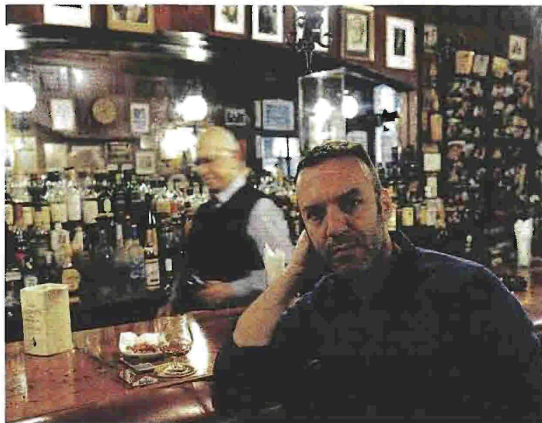
Μια σαλεμένη από τις ενοχές γυναίκα, γαντζωμένη για πάντα στο αιματοβαμμένο μπουρνούζι του νεκρού μοναχογιού της. Ένας πρώην δάσκαλος, αντιμετώπος και πάλι με τον δαίμονα της λαγνείας, όπως αυτός ξαναθεριεύει στο πρόσωπο ενός καθυστερημένου κοριτσιού. Ένα παλικαράκι από την επαρχία, οσκειουριτάς σε συνοικιακό σουπερ μάρκετ, που προκαλεί άθελά του το θάνατο μιας μικρολοποδύτισσας. Και μια ζάπλουτη, γαλουχημένη με χουντικά ιδεώδη Ελληνοαμερικανίδα, που ερεθίζεται τρώγοντας ζύλο και δεν το 'χει σε τίποτε να λούσει με βρισιές, σε απευθείας μετάδοση, έναν σοβαροφανή τριτζίφιγκο των δελτίων των οχτώ...

Οι παραπάνω είναι μερικοί μόνο από τους ήρωες της συλλογής διηγημάτων «Ο βυθός είναι δίπλα» του Νίκου Αδάμ Βουδούρη (εκδ. Πατάκη), άνθρωποι που καλούνται ν' αναμετρηθούν με ό,τι πιο σκοτεινό: με αβάσταχτες απώλειες και με νοσηρά ένστικτα, με την εξαθλίωση και την αποξένωση της μεγαλούπολης, με φιλοδοξίες που κουτσουρεύτηκαν και με φαντασιώσεις που ζητούν να υλοποιηθούν. Η γειωμένη, καλοδουλεμένη πρόξα του Βουδούρη φαφνιάζει όσους περιμένουν πρωτόλεια από τους πρωτοεμφανιζόμενους.

Όμως οι ιστορίες του αναύρησαν «από ένα κουτί γεμάτο μιστελειωμένες σελίδες», καρπό δουλειάς μιας δεκαπενταετίας, το ίδιο κουτί που τώρα υποδέχεται τα χειρόγραφα του πρώτου του μυθιστορήματος.

Γόνος αγροτικής οικογένειας από το Γλυκορρίζι της Μεσοσηνίας, ο 44χρονος Βουδούρης πήγε σε μονοθέσιο σχολείο, χάνοντας έτσι από νωρίς την αίσθηση πως η παροχή γνώσεων γίνεται σταδιακά. «Μαζί με την ύλη της Α' τάξης, άκουγα και την ύλη των επόμενων. Ένα ανακάτεμα, μια "σύγχυση", που μάλλον με ωφέλησε τελικά».

Στην ουσία, ωστόσο, μεγάλωσε πάνω από το καφενείο του παππού του, αφουγκραζόμενος τις «ακατανόητες» αντρικές κουβέντες που διαπερνούσαν το ενδιάμεσο φτενό πάτωμα, αναζητώντας από τότε στο διάβασμα «ένα αντίδοτο στην πλήξη» και στην επινόηση «έναν τρόπο νομιμοποίησης της μυθομανίας μου».

Στα βάθη της ψυχής

Καθημερινές ιστορίες ανθρώπων που αναμετρώνται με τα ένστικτά τους στο πρώτο βιβλίο του Νίκου Αδάμ Βουδούρη

Της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ
(spapa@enet.gr)

Ο ίδιος παπούς ήταν που του μετέδωσε και το... μικρόβιο: «Όταν άρχισα να χάνει το φως του, μ' έβαζε να του διαβάζω τις εφημερίδες μεγαλοφώνως, και το "δώρο" μου ερχόταν όταν φεύγαμε από τα πολιτικά. Με θυμάμαι στα 12 να του διαβάζω σε συνέχειες μια νουβέλα της Γεωργίας Σάνδη, φροντίζοντας ταυτόχρονα να σκαρώνω και δικές μου εμβόλιμες ιστορίες. Νόμιζα πως τον ξεγελούσα. Όμως εκείνος, όταν οι παρεμβολές μου ήταν έντεχνες με ενθάρρυνε, ενώ όταν ήταν σαχλαμάρες, με ανακαλούσε στην τάξη. Τότε ήταν που μου χάρισε τη "Λολίτα", τη "Φόνισσα" και το "Γέρο και τη θάλασσα", βιβλία μάλλον ακατατάλληλα για την ηλικία μου, που τα... έλιωσα φυσικά!»

Οι σπουδές του στο Πολυτεχνείο και η επαγγελματική του ενασχόληση με την αρχιτεκτονική μόνο προσωρινά απομάκρυναν τον Βουδούρη από τη λογοτεχνία. Η σχέ-

ση του άλλωστε με το διάβασμα είναι σωματική: «Όταν μ' ενδιαφέρει ένα βιβλίο, υποχωρεί η αδυναμία συγκέντρωσης που με χαρακτηρίζει, υποχωρούν και οι πόνοι στον αυχένα, βρίσκομαι σε μια διαδικασία απόλαυσης. Την ίδια προσδοκία έχω και γράφοντας». Κι ενώ στους αγαπημένους του δημιουργούς συγκαταλέγονται τόσο ο Πολιτικός ή ο Θρήσος Καμπανάκης όσο και ο Τένσι Ουίλιαμς ή ο Κάρβερ, ο ίδιος φαφνιάζεται με τους ομοτέχνους του που δηλώνουν ότι δεν διαβάσουν έλληνες συγγραφείς.

«Μου φαίνεται ακατανόητη αυτή η απαξίωση», λέει. «Πού θα πατήσουν; Τον προφορικό λόγο που ακούμε γύρω μας, πού θα τον βρούμε επεξεργασμένο και συμπεκνωμένο; Μόνο στα μεταφρασμένα κείμενα; Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στη διακόσμηση: αφθονούν τα μαγαζιά με μινιμαλιστικό στιλ που θυμίζουν Νέα Υόρκη. Οι θαμώνες τους, όμως, ιδιαίτερα στις παρυφές της πόλης, μοιάζουν εντελώς άσχετοι με το περιβλήμα...».

Για την ολοκλήρωση του «Ο βυθός είναι δίπλα», δύο γεγονότα στάθηκαν καθοριστικά: η τυχαία του γνωριμία με τον Μένη Κουμαντάρια πριν από λίγα χρόνια («το ότι με άκουγε να του μιλάω ως ανανώστης με κολάκεψε πολύ...») και η απόφασή του να συμμετέχει στα σεμινάρια δημιουργικής γραφής του ΕΚΕΒΙ στις τάξεις για το διήγημα που εμπύχωνε ο Μισέλ Φάις. «Είχε μαζευτεί πολύ υλικό πια, και απορητούσα μια άνωθεν πίεση. Συγκεντρώθηκα, λοιπόν, και δούλεψα. Κι η συνεργασία του Φάις με τον "Πατάκη" σίγουρα επιτάχυνε τη διαδικασία της έκδοσης».

Πατώντας στη γραμμή που ενώνει τον Βιζυηνό και τον Παπαδιαμάντη με τον Σωτήρη Δημητρίου, ο Νίκος Βουδούρης ομολογεί πως «τα εύπεπτα αναγνώματα δεν μ' ενοχλούν. Ούτε θεωρώ ότι το να γράφεις ένα ρομάντζο είναι εύκολη υπόθεση. Για όλους υπάρχει κοινό. Απλώς τα αντιμετώπιζω σαν σημείο των καιρών, σαν τα κινητά και τις πιστωτικές κάρτες. Και δεν είναι τυχαίο ότι τα παρατάνε οι άνθρωποι στις παραλίες. Εχετε δει όμως CD Χατζιδάκι να χρησιμοποιείται ως σουβέρ; Ετσι και με τα βιβλία, αυτά που αξίζουν τα κρατάς». 📖